

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupen Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2017, č. j. OAM-78/LE-LE05-LE05-PS-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 6. 2017, č. j. 17 A 64/2017 – 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ing. Jakubovi Backovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti ve výši 8.228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalobce byl dne 23. 4. 2017 kontrolován v rámci silniční kontroly, při níž se prokázal neplatným cestovním dokladem. Policejní hlídka zjistila, že cizinec nedisponuje platným vízem nebo povolením k pobytu a je veden v evidenci nežádoucích osob, neboť

mu bylo v roce 2014 správním rozhodnutím uloženo vyhoštění, které nerespektoval. Dne 24. 4. 2017 bylo vydáno rozhodnutí o vyhoštění žalobce dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Za účelem realizace tohoto správního vyhoštění byl žalobce rozhodnutím ze dne 24. 4. 2017 zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců, neboť dle Policie ČR existovalo reálné nebezpečí, že by i nadále mařil výkon správního rozhodnutí o vyhoštění.

[2] V detenčním zařízení podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. V návaznosti na to žalovaný v záhlaví specifikovaný rozhodnutím dne 28. 4. 2017 rozhodl o přezajištění žalobce z režimu cizineckého zákona do režimu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu) dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a dobu trvání zajištění stanovil dle § 46a odst. 5 zákona o azylu do 13. 8. 2017.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Plzni. Namítal nezákonnost svého zajištění. Uvedl, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Zdůraznil výjimečnost použití § 46a odst. 1 zákona o azylu a upřednostnění využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalovaný podle něj nezohlednil specifické okolnosti jeho případu a paušálně vyloučil uložení zvláštních opatření v jeho případě.

[4] Krajský soud uvedl, že zajištění je bezesporu krajním prostředkem vůči cizinci, neboť jeho důsledkem je omezení nebo zbavení jeho osobní svobody. Zajištění v případě stěžovatele však dostálo všem zákonným podmínkám kladeným na tento výjimečný institut. Žalovaný se dostatečně zabýval možností aplikace zvláštních opatření a krajský soud ve shodě se správním orgánem dospěl k závěru, že individuální poměry žalobce nesvědčí pro upřednostnění zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu před zajištěním, neboť jejich uplatnění by se minulo účinkem. Uvedl, že nelze argumentovat návratovou směrnicí, neboť zavedení zvláštních opatření do zákona o azylu je důsledkem implementace přijímací směrnice, která obsahuje vlastní úpravu důvodů zajištění. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[5] Proti I. výroku rozsudku krajského soudu (o tom, že se žaloba zamítá), podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

II. Kasační stížnost

[6] Podle stěžovatele žalovaný i krajský soud nesprávně posoudili využitelnost zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu a v důsledku toho pochybili při vyhodnocení podmínek zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Nemožnost využití zvláštních opatření i nutnost zajištění odůvodnili stejnou argumentací. To pokládá stěžovatel za nesmyslné a nepřijatelné. S poukazem na článek 15 preambule přijímací směrnice stěžovatel zdůraznil, že zajištění by mělo být možné pouze v jasně vymezených výjimečných případech, čemuž odpovídá požadavek na prvořadé využití zvláštních opatření. Z logiky věci tedy důvody umožňující zajištění jako takové v naprosté většině případů nejsou totožné s důvody znemožňující využití zvláštních opatření podle § 47

zákona o azylu, a žalovaný je povinen se při vysvětlení svého přesvědčení o údajné nemožnosti využití zvláštních opatření vypořádat se všemi klíčovými prvky stěžovatelovy pobytové historie.

[7] Stěžovatel má za to, že v podstatě jediným důvodem pro neuložení zvláštních opatření odlišujícím se od zdůvodnění názoru žalovaného o účelovosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla skutečnost, že stěžovatel nevycestoval v době určené rozhodnutím o vyhoštění. Žalovaný se však nezabýval specifickými okolnostmi stěžovatelova případu, což má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Tuto vadu pominul i krajský soud.

[8] Žalovaný i soud dle stěžovatele vycházeli z jakési fikce stěžovatelovy nespolehlivosti pramenící ze skutečnosti, že stěžovatel nevycestoval z území ČR v době stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění, aniž by však hodnotili, že stěžovatel nevycestoval s ohledem na to, že se obával vážné újmy, která by mu hrozila na Ukrajině. Stěžovatel upozorňuje na to, mařením průběhu řízení o mezinárodní ochraně by dosáhl pouze toho, že by bylo řízení zastaveno a jemu by zanikl pobytový titul, který ho - byť prozatímně – chrání před návratem na Ukrajinu, jemuž se chce vyhnout.

[9] Stěžovatel uvádí, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o azylu byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice. Odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, kde soud shrnuje, co bylo smyslem a cílem přijetí úpravy zvláštních opatření: *„Realizace vyhoštění musí být prováděna prostřednictvím co nejmírnějších donucovacích opatření. Pouze v případě, že výkon rozhodnutí o navrácení formou vyhoštění může být s ohledem na posouzení každé konkrétní situace ohrožen jednáním dotčené osoby, může být cizinec zbaven svobody zajištěním.“*

[10] Stěžovatel upozornil na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38, výslovně překonávající tezi, že pokud cizinec z území České republiky po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, je fakticky vyloučena možnost uložení zvláštních opatření pro rozpor s návratovou směrnicí.

[11] Stěžovatel shrnul, že žalovaný posoudil jeho situaci nepřijatelně paušálně, bez potřebné individualizace daného případu, s odkazem na nepřiléhavý a navíc již překonaný rozsudek Nejvyššího správního soudu. Jelikož krajský soud napadené rozhodnutí aproboval, ztotožnil se s jeho nedostatečnou a nepřesnou argumentací a zatížil tím vadou nezákonnosti i napadený rozsudek.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své předchozí vyjádření v řízení před krajským soudem. Setrval na názoru, že důvody zajištění a nepřistoupení k uložení zvláštních opatření ve svém rozhodnutí řádně konkretizoval. Dle jeho názoru došlo k naplnění všech tří podmínek, na něž je zajištění cizince dle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu vázáno. Závěrem uvedl, že ke dni 13. 8. 2017 došlo k ukončení zajištění cizince a z toho důvodu navrhl dle § 46 odst. 9 zákona o azylu řízení o kasační stížnosti zastavit.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Poté, co Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost splňuje formální náležitosti, zabýval se tím, zda se v tomto řízení projeví změna, kterou přinesla novelizace zákona o azylu provedená s účinností od 15. 8. 2017 zákonem č. 222/2017 Sb. Podle nového, nyní účinného znění § 46a odst. 9 zákona o azylu by fakt, že stěžovatel již není v průběhu řízení o kasační stížnosti nadále zajištěn, vedl k zastavení řízení.

[15] V procesním právu se uplatňuje obecné pravidlo, podle něhož soud postupuje podle procesního předpisu ve znění účinném v době rozhodování. V tomto případě ovšem Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že existují důvody pro odklon od tohoto obecného pravidla.

[16] Těmito důvody jsou samotné principy právního státu, konkrétně princip dělby moci, a dále právo na spravedlivý proces zahrnující předvídatelnost soudního rozhodování ve spojení s očekáváním jistého postupu soudu vzniklým účastníku v okamžiku, kdy řízení svým úkonem zahájil. Tyto principy vylučují jakýkoli zásah zákonodárce do výkonu spravedlnosti mající za cíl ovlivnit soudní rozhodnutí v určitém (zahájeném) sporu, pokud k takovému zásahu neexistují závažné důvody v obecném zájmu (srov. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 28. 10. 1999, stížnosti č. 24846/94, 34165/96 a 34173/96, ve věci *Zielinski, Pradal a Gonzalez a ostatní proti Francii*, nebo ze dne 9. 12. 1994, stížnost č. 13427/87, ve věci *Stran Greek Rafineries a Stratis Andreadis proti Řecku*, dostupné z http://hudoc.echr.coe.int/).

[17] Stěžovatel podal žalobu, jakož i kasační stížnost, v době, kdy zákon o azylu nevylučoval jeho věc z meritorního přezkumu správními soudy z důvodu ukončení zajištění, a tak mohl legitimně očekávat, že jeho žaloba i kasační stížnost bude řádně projednána. Nejvyšší správní soud neshledal existenci žádných závažných důvodů, proč by měl v obecném zájmu rezignovat na přezkum zákonnosti rozsudku krajského soudu ve věci zajištění stěžovatele, proto kasační námitky stěžovatele věcně posoudil s přesvědčením, že jde o postup ústavně konformní.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení přezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu se Nejvyšší správní soud musí zabývat podle § 109 odst. 4 s. ř. s. z úřední povinnosti, vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud krajský soud přistoupí k věcnému přezkumu nepřezkoumatelného správního rozhodnutí, zatíží rovněž svůj rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti.

[20] Z rozhodnutí žalovaného i krajského soudu je seznatelné, jakými úvahami se řídili. Žalovaný zohlednil veškeré skutečnosti ve spise, v souladu se zásadou individualizace je posoudil a v dostatečném rozsahu zdůvodnil své závěry. Jeho úvahy poté stejný způsobem aproboval krajský soud. Ze samotného obsahu kasační stížnosti je patrné, že stěžovatel brojí proti právnímu posouzení skutečností rozhodných pro přistoupení k zajištění. Správnost závěru o zajištění stěžovatele namísto užití zvláštních opatření bude předmětem dalšího přezkumu Nejvyšším správním soudem. Rozhodnutí žalovaného ani napadený rozsudek však nejsou nepřezkoumatelné.

[21] Nejvyšší správní soud se proto zabýval stěžejní kasační námitkou spočívající v nesprávném vyhodnocení podmínek zajištění a nesprávném posouzení možnosti využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu bez potřebné míry individualizace k osobě a pobytové historii stěžovatele.

[22] Důvody zajištění podle § 46a zákona o azylu a institut zvláštních opatření podle § 47 téhož zákona transponují do vnitrostátního práva čl. 8 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále jen „přijímací směrnice“).

[23] Podle čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice, přitom žadatel o mezinárodní ochranu může být zajištěn, „*je-li zajištěn v rámci řízení o navrácení podle* [návratové směrnice] *za účelem přípravy navrácení nebo výkonu vyhoštění a mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení*“.

[24] Tento důvod zajištění byl pak transponován do § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, podle kterého „[m]*inisterstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže ...e) byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.

[25] Z uvedených ustanovení zákona o azylu a přijímací směrnice je zřejmé, že důvodem, který ospravedlňuje zajištění žadatele o mezinárodní ochranu je v tomto případě obava, že se podáním žádosti o mezinárodní ochranu snaží vyhnout realizaci správního vyhoštění. Zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu má za cíl znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažení takových podmínek, které cizinci umožní vyhnout se již uloženému správnímu vyhoštění (typicky útěkem a přerušením kontaktu s orgány veřejné správy). Aniž by tím byl jakkoliv předjímán výsledek řízení o mezinárodní ochraně, jedná se o preventivní opatření, které má zabezpečit dostupnost žadatele pro výkon rozhodnutí o vyhoštění pro případ, že by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku

řízení o mezinárodní ochraně. Skutečnost, že účelem § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je „*zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu*“ Nejvyšší správní soud potvrdil např. v rozsudcích ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016 – 35, nebo ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017 – 31.

[26] Zvláštní opatření je ovšem možno považovat za účinná jen tehdy, pokud jimi lze dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky - bez fyzického zajištění žadatele. V této souvislosti lze přiměřeně odkázat také na závěry rozšířeného senátu, jichž se ostatně sám stěžovatel dovolává, vyslovené v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 – 38, č. 3559/2017 Sb. NSS, podle kterého „[m]*ožnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění*“ (odst. 32 a 36). Byť se toto usnesení vztahovalo ke vztahu zvláštních opatření a zajištění podle zákona o pobytu cizinců, logická vazba mezi oběma instituty je v obou zákonech obdobná.

[27] Při zvažovaní zvláštních opatření jako alternativy k důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění. Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 20/2016 – 38, odst. 36 a 37). Zároveň je třeba nepochybně dbát na to, že zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti (bod 15 odůvodnění přijímací směrnice).

[28] Žalovaný odůvodnil neúčinnost zvláštních opatření v případě stěžovatele tím, že mu již v minulosti bylo uloženo správní vyhoštění a vzhledem k dosavadnímu počínání stěžovatele existují oprávněné důvody se domnívat, že by se opět uchýlil ke skrývání se před orgány veřejné moci a neoprávněnému pobytu.

[29] Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovateli již v minulosti bylo uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce tří let. Od 5. 6. 2014 pobýval stěžovatel na území České republiky neoprávněně a byl veden v evidenci nežádoucích osob. Stěžovatel byl též dvakrát pravomocně odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody (rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 21. 1. 2009, sp. zn. 6T 24/2009, k podmíněnému trestu odnětí svobody na 8 měsíců spolu se zákazem řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců pro trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky a rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 5. 11. 2015, sp. zn. 40T 20/2015, k podmíněnému trestu odnětí svobody na 2 měsíce pro spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání). Dne 24. 4. 2017 byl stěžovatel Policií ČR po prokázání se neplatným pasem zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace správního vyhoštění. Dne 25. 4. 2017

stěžovatel podal v zařízení pro zajištění cizinců žádost o udělení mezinárodní ochrany. V žádosti mj. uvedl, že z území České republiky po udělení správního vyhoštění nevycestoval, neboť na Ukrajině je válka a on se nemá kam vrátit. V České republice má rodinu – sestru a synovce. V návaznosti na to byl „přezajištěn" nyní přezkoumávaným správním rozhodnutím. Kromě výše uvedených skutečností vzal žalovaný v úvahu, že stěžovatel podal žádost o mezinárodní ochranu na základě skutečností, které mu byly známy již před jeho zajištěním, z čehož lze usuzovat na cíl vyhnout se realizaci vyhoštění a dosáhnout propuštění ze zajištění.

[30] Nejvyšší správní soud považuje výše popsané skutečnosti za nepochybně relevantní pro úvahu, zda by byla zvláštní opatření dostatečně účinná. Žalovaný k zajištění přistoupil na základě objektivních okolností spočívajících v předchozím jednání cizince, přičemž tyto individuální okolnosti v případě stěžovatele *plně odpovídají* judikatorním požadavkům na výjimečnost institutu zajištění, namísto uložení mírnějších opatření. V nyní projednávaném případě proto žalovaný nepochybil, když namísto užití zvláštních opatření přistoupil k zajištění stěžovatele. I podle Nejvyššího správního soudu je nepochybné, že cílem podané žádosti stěžovatele byla snaha vyhnout se výkonu správního vyhoštění.

[31] Pokud stěžovatel namítá, že mařením průběhu řízení o mezinárodní ochraně by nedosáhl svého cíle, tedy zůstat v České republice, Nejvyšší správní soud se v hodnocení této námitky ztotožňuje s krajským soudem a uvádí, že skutečnost, že chce cizinec setrvat na území ČR, sama o sobě nezaručuje jeho součinnost. Vzhledem k předchozí aktivitě a pobytové historii stěžovatele se lze naopak oprávněně domnívat, že v případě, že by nebyl zajištěn, pokusil by se svého cíle, tedy neopuštění České republiky, dosáhnout skrýváním se před orgány veřejné správy, nikoliv spoluprací s nimi.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[33] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů nepřiznal, protože mu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly.

[34] Stěžovateli byl v řízení o žalobě krajským soudem usnesením ze dne 24. 5. 2017 ustanoven zástupce z řad advokátů Mgr. Ing. Jakub Backa. Zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. V případě, kdy je zástupce z řad advokátů ustanoven soudem, platí jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovený zástupce v řízení o kasační stížnosti učinil dva úkony právní služby ve výši 3.100 Kč spočívající v sepisu kasační stížnosti a v další poradě s klientem přesahující 1 hodinu dne 1. 8. 2017, o čemž předložil potvrzení [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. c) a d) vyhlášky ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Dále mu náleží

dvě paušální náhrady hotových výdajů související s uvedenými úkony právní služby ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). S ohledem na skutečnost, že zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se dále jeho odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování v řízení o kasační stížnosti o 21 % z 6.800 Kč, tj. o částku 1.428 Kč. Za zastupování v řízení o kasační stížnosti ustanovenému advokátovi celkem náleží 8.228 Kč, které mu budou vyplaceny z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 13. prosince 2017

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu